

Sygn. akt I C 566/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 sierpnia 2013 r.

Sąd Rejonowy w Bolesławcu I Wydział Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : SSR Joanna Moroz – Korycka

Protokolant : Maciej Skrzypczyński

po rozpoznaniu w dniu 2 sierpnia 2013 r. w Bolesławcu

sprawy z powództwa D. C. (1)

przeciwko Towarzystwu (...) S.A.

z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A.

z siedzibą w W. na rzecz powódki D. C. (1) kwotę 4.000,00 zł (cztery tysiące złotych 00/100) wraz z ustawowymi odsetkami za okres od dnia 08.08.2012r. do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddała;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 855,73 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. zwraca powódce kwotę 447,33 zł tytułem różnicy między zaliczką pobraną od powódki na wydatki, a wysokością poniesionych wydatków.

Sygn. akt I C 566/12

UZASADNIENIE

D. C. (1) w pozwie skierowanym przeciwko Towarzystwu (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie na jej rzecz kwoty 5 000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26.05.2010 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 600,00 zł oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

W uzasadnieniu powódka podała, że w dniu 25.04.2010 r. uczestniczyła w kolizji drogowej, za sprawcę zdarzenia odpowiedzialność cywilnoprawną ponosi strona pozwana. W wyniku kolizji powódka doznała skręcenia i naderwania odcinka szyjnego kręgosłupa, stłuczenia okolicy potylicznej oraz mostka, stłuczenia z krwiakiem piersi prawej, stłuczenia z krwiakiem okolicy przedrzepkowej lewej. W 2011 r. powódka zaszła w ciążę, podczas której pojawiły się komplikacje mogące mieć związek z obrażeniami doznanymi podczas wypadku. Zdaniem D. C. (1) uznane i wypłacone przez stronę pozwaną odszkodowanie i zadośćuczynienie w łącznej kwocie 3635,30 zł nie odpowiada rozmiarowi krzywdy i cierpien jakich doznała, dlatego wniosła ona o zasądzenie dodatkowej kwoty zadośćuczynienia w wysokości 5000,00 zł.

W odpowiedzi na pozew Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów procesu według norm, w tym kosztów zastępstwa procesowego, zarzucając, że ubezpieczyciel dokonał już likwidacji szkody i wypłacił powódce zadośćuczynienie w kwocie 3000,00 zł oraz 635,20 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia. Według strony pozwanej wypłacona kwota w sposób właściwy spełnia charakter kompensacyjny i jest ekonomicznie odczuwalna. Konsultant medyczny strony pozwanej ustalił wysokość uszczerbku na zdrowiu powódki w wysokości 2%. Powódka zakończyła leczenie w dniu 29.07.2010 r. Przyznana kwota zadośćuczynienia jest kwotą odpowiednią i okoliczności niniejszej sprawy nie usprawiedliwiają przyznania powódce wyższego zadośćuczynienia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25.04.2010 r. na ulicy (...) w N. doszło do zdarzenia, podczas którego kierująca samochodem A. (...) o nr rej. (...) M. K. naruszyła zasady ruchu drogowego poprzez nieudzielenie pierwszeństwa przejazdu i uderzenie w prawy bok samochodu R. (...) o nr rej (...), kierowanego przez D. C. (1). Sprawczynią zaistniałego zdarzenia została uznana M. K., która posiadała ubezpieczenie OC posiadacza pojazdów mechanicznych u strony pozwanej.

dowód: zeznania powódki k. 40-40v, 94, akta szkodowe.

Bezpośrednio po zdarzeniu powódka nie wzywała karetki. Z powodu dolegliwości bólowych D. C. (1) w tym samym dniu została przyjęta do Oddziału (...) Urazowego w Szpitalu w B., w którym przebywała przez trzy dni. Po przeprowadzeniu badań rozpoznano u powódki skręcenie odcinka szyjnego kręgosłupa, stłuczenie okolicy potylicznej oraz mostka, stłuczenie z krwiakiem piersi prawej, stłuczenie z krwiakiem okolicy przedrzepkowej lewej. Po wypisaniu ze szpitala, zalecono jej noszenie kołnierza ortopedycznego, przez 2-3 tygodnie. D. C. (2) była konsultowana przez neurologa, była leczona przez ortopedę z powodu dolegliwości lewego stanu kolanowego. Ortopeda podejrzewał uszkodzenie łąkotec sugerował wykonanie artroskopii stawu kolanowego, na którą powódka nie wyraziła zgody. Leczenie ortopedyczne zostało zakończone w lipcu 2010 r. Na staw kolanowy były stosowane zabiegi fizykalne, dolegliwości po zabiegach zmniejszyły się. Powódka przez dłuższy okres czasu odczuwała dolegliwości bólowe szyjnego odcinka kręgosłupa nasilające się przy ruchach skrętnych i przy pochylaniu oraz ból w lewym kolanie.

dowód: zeznania powódki k. 40-40v, 94, historia choroby powódki k.7-8, karta lekarska z dnia 29.04.2010 r. k. 9, wydruk wizyty specjalistycznej k. 10, skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne k.11, karta lekarska z dnia 10.06.2010 r. k. 12, karta lekarska z dnia 29.07.2010 r. k. 17, karta informacyjna leczenia szpitalnego k. 18, opinia biegłego R. B. k. 60-61.

U D. C. (1) na skutek zdarzenia z dnia 25.04.2010 r. stwierdzono następujące obrażenia: skręcenie kręgosłupa w odcinku szyjnym, stłuczenie głowy bez naruszenia ciągłości skóry, stłuczenie mostka i prawej piersi z krwiakiem piersi, stłuczenie lewego stawu kolanowego z krwiakiem tej okolicy. Długotrwały uszczerbek na zdrowiu spowodował szyjny zespół bólowy – 3% oraz uraz stanu kolanowego – 2 %. Powódka w związku z wypadkiem z dnia 25.04.2010 r. doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu w sumarycznej wysokości 5%.

dowód: opinia biegłego R. B. k. 60-61.

Strona pozwana w postępowaniu likwidującym szkodę ustaliła u D. C. (1) trwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 2 %. W dniach 23.06.2010 r., 12.07.2010 r. oraz 17.09.2010r. ubezpieczyciel przyznał jej 3000,00 zł z tytułu zadośćuczynienia oraz 635,20 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia na podstawie przedstawionych faktur. Powódka odwołała się od decyzji ubezpieczyciela, jednakże strona pozwana odmówiła wpłaty wyższej kwoty tytułem zadośćuczynienia.

dowód: decyzja o przyznaniu odszkodowania z dnia 23.06.2010 r. k. 13, decyzja o przyznaniu odszkodowania z dnia 12.07.2010 r. k. 14-16, decyzja o przyznaniu odszkodowania z dnia 17.09.2010 r. k. 19-21, akta szkody.

We wrześniu 2011 r. powódka zaszła w ciążę i w dniu (...) urodziła zdrową córkę siłami natury bez powikłań. Brak jest związku zdarzenia z dnia 25.04.2010 r., a ciążą powódki następującą w odległym czasie po wypadku oraz jej przebiegiem i porodem.

dowód: zeznania powódki k. 40-40v., opinia biegłego ginekologa dr n.med. S. H. k. 77, zaświadczenie lekarskie z dnia 15.10.2012 r. k. 43.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

W przedmiotowej sprawie poza sporem między stronami był fakt zaistnienia w dniu 25.04.2010 r. zdarzenia drogowego, w wyniku którego powódka, jako kierująca samochodem doznała obrażeń ciała. Strony nie kwestionowały także okoliczności związanych z tym zdarzeniem, a przede wszystkim faktu, że sprawczynią tego zajścia była kierująca samochodem osobowym marki A. (...) o nr rej. (...) M. K.. Strona pozwana uznała swoją odpowiedzialność za szkodę wywołaną przedmiotowym zdarzeniem i wypłaciła poszkodowanej powódce zadośćuczynienie w wysokości 3000,00 zł oraz odszkodowanie z tytułu poniesionych kosztów leczenia w kwocie 635,20 zł.

Spór między stronami dotyczył wysokości należnego powódce zadośćuczynienia i sprowadzał się przede wszystkim do ustalenia skutków tego zdarzenia dla powódki oraz stopnia trwałego uszczerbku na jej zdrowiu, a także ustalenia związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem z dnia 25.04.2010 r., a przebiegiem ciąży powódki w 2011 r. i aktualnym stanem zdrowia powódki.

Zgodnie z art. 822 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której zostaje zawarta umowa ubezpieczenia.

Stosownie do treści art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.) za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata lub zniszczenie mienia. Uprawniony do odszkodowania za szkodę powstałą w związku z ruchem pojazdu, za którą odpowiedzialność cywilna objęta jest ubezpieczeniem OC, może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy).

Zgodnie natomiast z art. 436 k.c. w zw. z art. 435 samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego pojazdu szkodę, chyba że nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Przewidziana w art. 436§1 k.c. w zw. z art. 435 k.c. odpowiedzialność samoistnego posiadacza pojazdu mechanicznego za szkody na osobie lub mieniu wywołane przez ruch tego pojazdu opiera się na zasadzie ryzyka. Zobowiązany do naprawienia szkody ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła (art. 361§ 1 k.c.). Normalnymi następstwami zdarzenia, z którego wynika szkoda są następstwa, jakie tego rodzaju zdarzenie jest w ogóle w stanie wywołać i w zwyczajnym biegu rzeczy, a nie tylko na skutek szczególnego zbiegu okoliczności, który z reguły je wywołuje.

W przedmiotowej sprawie fakt zaistnienia wypadku ubezpieczeniowego implikujący odpowiedzialność ubezpieczyciela jest bezsporny. Jak już wskazano strona pozwana nie kwestionowała swojej odpowiedzialności za szkodę wywołaną zdarzeniem z dnia 25.04.2010 r. co do zasady, bowiem wypłaciła D. C. (1) zadośćuczynienie w kwocie

3000,00 zł i koszty leczenia w kwocie 635,20 zł. Zdaniem strony pozwanej dalsze zadośćuczynienie powodce się nie należy, gdyż dotychczas wypłacone zadośćuczynienie jest adekwatne i spełnia charakter kompensacyjny.

W ocenie Sądu ustalenie stopnia doznanego uszczerbku na zdrowiu, a także związku przyczynowego pomiędzy kolizją drogową z dnia 25.04.2010 r. a przebiegiem ciąży powodki i jej aktualnym stanem zdrowia wymagało wiadomości specjalnych z zakresu medycyny. Wobec tego Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych: z zakresu ortopedii lekarza (...) oraz z zakresu ginekologii dr n.med. S. H..

Biegły ortopeda stwierdził, że powodka na skutek zdarzenia z dnia 25.04.2010 r. doznała skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa, stłuczenia okolicy potylicznej oraz mostka, stłuczenia z krwiakiem piersi prawej, stłuczenia z krwiakiem okolicy przedrzepkowej lewej i wyjaśnił, że zmiany w obrębie kręgosłupa szyjnego powodki i uraz stawu kolanowego oraz towarzyszące im dolegliwości bólowe pozostają w związku przyczynowo - skutkowym ze zdarzeniem z dnia 25.04.2010 r. Podkreślić należy, że co do stanu zdrowia powodki biegły z zakresu ortopedii stwierdził długotrwały uszczerbek na jej zdrowiu spowodowany szyjnym zespołem bólowym w wysokości 3% oraz urazem stanu kolanowego w wysokości 2 %, co dało sumarycznie 5 % trwałego uszczerbku na zdrowiu D. C. (1). Uszczerbek ten jest zatem w rzeczywistości wyższy, od tego który ustalił konsultant medyczny strony pozwanej, na 2 %. Biegły wskazał również, że oprócz przejściowego złego samopoczucia powodki nie występują obecnie niekorzystne następstwa wypadku z dnia 25.04.2010 r.

Nie potwierdziły się twierdzenia powodki, że obrażenia, jakich doznała w dniu 25.04.2010 r. spowodowały komplikacje w czasie jej ciąży, w którą zaszła we wrześniu 2011 r. Biegły ginekolog dr n.med. S. H. wykluczył jednoznacznie, aby stłuczenia i urazy D. C. (1) z dnia 25.04.2010 r., miały jakikolwiek wpływ na przebieg ciąży powodki na przełomie 2011/2012 (która wystąpiła w odległym czasie od wypadku) oraz na poród, który odbył się siłami natury bez powikłań.

Zdaniem Sądu opinie biegłych są miarodajne i rzetelne, szczegółowo wyjaśniają wyprowadzone w nich wnioski. Podkreślić należy, że ocena skutków kolizji dokonana przez biegłych sądowych jest adekwatna do przebiegu zdarzenia. Sąd w całej rozciągłości podzielił wnioski z wydanych w sprawie opinii biegłych.

Zgodnie z treścią art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. Według zaś art. 445 § 1 k.c. odwołującego się do wypadków wskazanych w art. 444 k.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może także przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Pojęcie "sumy odpowiedniej" użyte w art. 445 § 1 k.c. w istocie ma charakter niedookreślony, niemniej jednak w judykaturze wskazane są kryteria, którymi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być "odpowiednia" w tym znaczeniu, że powinna być - przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego - utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Podkreślić natomiast należy, iż od skali obrażeń zależy wysokość przyznawanych świadczeń, a nie w ogóle ich zasadność. Taki pogląd wyraził również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2008 r. (III CSK 171/08, LEX nr 584204). W swoim orzeczeniu Sąd Najwyższy wyjaśniał, że przepis art. 445 § 1 k.c. stanowiąc, że sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę "w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym" odsyła do tej części hipotezy art. 444 § 1 k.c., w której jest mowa o uszkodzeniu ciała lub wywołania rozstroju zdrowia. Dalej wywodził, że „uszkodzenie ciała, o którym mowa w art. 444 § 1 k.c., obejmuje naruszenie integralności cielesnej, natomiast wywołanie rozstroju zdrowia, obejmuje wszelkie, chociażby przemijające, zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu. Stąd też przepis art. 445 § 1 k.c. może stanowić podstawę do żądania przez poszkodowanego pieniężnego zadośćuczynienia także w przypadku przemijających zaburzeń w funkcjonowaniu organizmu, jeżeli ich następstwem

są cierpienia fizyczne i psychiczne poszkodowanego, natomiast czas trwania cierpień ma istotne znaczenie dla określenia wysokości pieniężnego zadośćuczynienia”.

W świetle powyższego Sąd nie miał żadnych wątpliwości, że cierpienia spowodowane urazem kręgosłupa szyjnego i stawu kolanowego doskwierały powódce. Dolegliwości te wiązały się także z wieloma niedogodnościami w życiu codziennym, nadto powódka nadal odczuwa ujemne skutki w sferze fizycznej, jak też psychicznej, które objawiają się odczuwaniem bólu przy wysiłku fizycznym, jak też lękiem w trakcie jazdy samochodem i nie wiadomo z upływem jakiego czasu one ustąpią.

Sąd przyjął, że podstawą rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie powinny być z jednej strony zakres doznanych przez powódkę obrażeń oraz stopień ustalonego trwałego uszczerbku na jej zdrowiu pozostający w adekwatnym, normalnym związku przyczynowym z kolizją z dnia 25.04.2010 r.

W przedmiotowej sprawie powódka domagała się zasądzenia zadośćuczynienia za doznane krzywdy i cierpienia w łącznej wysokości 5000,00 zł. Sąd uznał, że zgłoszone roszczenie dotyczące dalszego zadośćuczynienia jest zbyt wygórowane. Sąd uwzględnił żądanie powódki do kwoty 4000,00 zł, zaś dalej idące powództwo oddalił. W ocenie Sądu ustalone skutki zdarzenia pozostające z nim w normalnym związku przyczynowym, fakt że powódka doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu w łącznej wysokości 5% czynią zadośćuczynienie - w dalszym zakresie w wysokości 4.000,00 zł odpowiednim. Łączna kwota zadośćuczynienia w wysokości 7000,00 zł (w tym 3000,00 zł wypłacona w postępowaniu likwidacyjnym szkodę) powinna zrekompensować powódce doznane cierpienia i ból. Zdaniem Sądu zasądzona kwota zadośćuczynienia odpowiada wysokości szkody wyrządzonej tym zdarzeniem.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził na rzecz powódki zadośćuczynienie w kwocie 4000,00 zł wraz z należnymi odsetkami ustawowymi od dnia 08.08.2012r., tj. od dnia wniesienia pozwu (art. 481 § 1 k.c.).

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z art. 100 k.p.c. Wynik postępowania wskazuje, że powódka domagając się zasądzenia kwoty 5000,00 zł, wygrała proces w ok. 80 %. Powódka poniosła koszty w kwocie 1219,67 zł (opłata od pozwu w kwocie 250 zł, zaliczka na opinie biegłych 352,67 zł, 617 zł koszty zastępstwa procesowego). Strona pozwana poniosła koszty w kwocie 600,00 zł i wygrała proces w ok. 20 %. Zatem strona pozwana winna zwrócić powódce 855,73 zł (80% x 1219,67 zł – 20 % x 600 zł).

Rozstrzygnięcie o zwrocie powódce kwoty 447,33 zł tytułem różnicy między zaliczką pobraną od powódki na wydatki w wysokości 800 zł, a wysokością poniesionych wydatków na opinie biegłych, które mieściły się w kwocie 352,67 zł, wynikało z art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 167, poz.1398 ze zm.)